

Skarga wniesiona w dniu 25 sierpnia 2005 — AstraZeneca przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-321/05)

(2005/C 271/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AstraZeneca AB (Sodertalje, Szwecja) i AstraZeneca plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo) [Przedstawiciele: M. Brealey, QC, M. Hoskins, barrister i F. Murphy, solicitor]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 15 czerwca 2005 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 82 Traktatu WE oraz art. 54 porozumienia EOG (sprawa nr COMP.A..37.507/F3 — AstraZeneca
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji Komisja nałożyła na skarżące grzywnę w wysokości 46 milionów EUR, a ponadto na pierwszą z nich — grzywnę dodatkową w wysokości 14 milionów EUR, za naruszenie art. 82 WE oraz art. 54 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym. Komisja stwierdziła, że począwszy od 1993 r. skarżące świadomie składały przed rzecznikami patentowymi, sądami krajowymi i urzędami patentowymi niezgodne z prawdą oświadczenia mające na celu uzyskanie dla swego towaru opatentowanego jako „omeprazol” — zawartej w produkowanym przez nie produkcie leczniczym Losec substancji czynnej, dodatkowych świadectw ochronnych, do których — jak same wiedziały — nie były one uprawnione. Komisja stwierdziła ponadto, że w latach 1998 i 1999 skarżące stosowały strategię wybiórczego wycofywania produkowanych przez nie kapsułek Losec, zastępując je tabletkami Losec i składając wnioski o cofnięcie zezwoleń na wprowadzenie kapsułek do obrotu w Danii, Norwegii i Szwecji. W decyzji stwierdzono, że obydwa te naruszenia popełniono z zamiarem stanowiącego nadużycie ograniczenia konkurencji ze strony produktów leczniczych tzw. generycznych oraz przywozu równoległego.

Skarżące opierają swe zarzuty wobec decyzji Komisji na różnego rodzaju podstawach. W pierwszej kolejności podnoszą one, że Komisja niesłusznie określiła rozpatrywany rynek jako ograniczający się do inhibitorów pompy protonowej, stosowanych w przypadku schorzeń związanych z nadkwaśnością przewodu pokarmowego i wyłączając z niego antagonistów receptorów histaminowych. Ma to także wpływ to także na dokonaną przez Komisję ocenę w przedmiocie pozycji dominującej, skoro, zdaniem skarżących, w zaskarżonej decyzji nie przeanalizowano, czy skarżące zajmowałyby nadal pozycję

dominującą, gdyby rozpatrywany rynek obejmował antagonistów receptorów histaminowych.

Ponadto stwierdzeniom Komisji, że doszło do naruszeń, spółki skarżące przeciwstawiają zarzuty natury prawnej i faktycznej. Jeśli chodzi o zarzucane niezgodne z prawdą oświadczenia w przedmiocie patentów, skarżące twierdzą, że takich wprowadzających w błąd oświadczeń, złożonych w ramach wniosku o przyznanie prawa własności intelektualnej, nie można uznać za nadużycie w sensie prawnym, dopóki uzyskane wskutek oszustwa uprawnienia nie zostaną wykorzystane lub nie będą mogły zostać wykorzystane. Twierdzą one ponadto, że prawidłowo interpretowany art. 82 WE nie nakłada na nie obowiązku dalszego posiadania zezwolenia na wprowadzanie do obrotu towaru, którego już nie sprzedają z tego tylko względu, iż umożliwiłoby to łatwiejszą konkurencję ze strony produktów leczniczych tzw. generycznych oraz importerów równoległych.

Skarżące podważają także ustalenia faktyczne Komisji dotyczące obu naruszeń. Twierdzą one, że Komisja nie przedstawiła dowodów potwierdzających w sposób prawnie skuteczny zarzucane nadużycie praw własności intelektualnej oraz że nie istniała ponadto żadna strategia wybiórczego zastępowania kapsułek Losec tabletkami oraz wycofywania zezwoleń na wprowadzenie kapsułek do obrotu.

Skarga wniesiona w dniu 25 sierpnia 2005 r. — Estonia przeciwko Komisji

(Sprawa T-324/05)

(2005/C 271/48)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Republika Estonii [Przedstawiciel: Lembit Uibo, pełnomocnik rządu]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 832/2005 (Dz.U. L 138 z 1.6.2005, str. 3)

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) z dnia 31 maja 2005 r. w sprawie określenia nadwyżkowych ilości cukru, izoglukozy i fruktozy dla Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (¹).